

Ženy ve službě: 76. Jak urážející kazatel vykolejil mladou ženu ze služby

Šokující drzost kazatele a nedostatek výčitek svědomí, že přerušuje Boží dílo ve svědectví této ženy. Ona však odmítla nechat člověka s urážlivou teologií a v pozici moci ohrožovat svoji osobnost.

Ženy ve službě

Jak urážející kazatel vykolejil mladou ženu ze služby

„**Nemůžu vám říct, kolik pondělních rán** jsem brečela na záchodě, protože jsem nechtěla jít do práce, protože jsem byla tak vyděšená z toho, co mi ten vrchní kazatel řekne, když vejde do sborové kanceláře. Jen jsem věděla, že mi bude nadávat s dlouhým seznamem věcí, které jsem předchozího dne udělala špatně.“

Toto jsou slova mé kamarádky Amandy, jejíž jméno zde bylo z důvodu ochrany soukromí změněno.

Jen před několika lety byla Amanda najata jako vedoucí pro bohoslužbu a média v baptistickém sboru na jihu. Jako kamarádka a bývalá spolužačka jsem na ni byla hrdá, že nastoupila do této pozice a že se přestěhovala do nového města. Radovala jsem se z jejího úspěchu a nepochybovala jsem o tom, že její vedení těchto služeb bude požehnáním pro ty, kterým sloužila.

Letos na jaře jsem se dozvěděla, že se Amanda přestěhovala zpět domů. Původně jsem o její situaci nepřemýšlela; spousta lidí se stěhuje domů z různých důvodů. I když mě překvapilo, že její nová práce nesouvisí s duchovní službou, nezkoumala jsem tuto záležitost dále, dokud jsem si nepřečetla [„Zprávu o stavu žen v životě baptistů 2021 \(Baptistické ženy v kazatelské službě přibývají\).“](#)

Tato zpráva uvádí několik alarmujících statistik o způsobech, jakými je zacházeno s baptistickými ženami ve službě. Zlomilo mi srdce, když jsem si uvědomila, že za každou statistikou byly příběhy

skutečných žen, které uprostřed své služby Bohu a svým komunitám zažily sexuální obtěžování, diskriminaci na základě pohlaví a řadu dalších nespravedlností.

Amandin příběh

Zavolala jsem Amandě. Zeptala jsem se, zda si byla této zprávy vědoma a zda zjištění ve zprávě odrážela její vlastní zkušenosti jako ženy, která sloužila v baptistickém sboru. Odpověděla, že silně rezonuje se svědectvími sdílenými ve zprávě. Ona sama rezignovala na svou pozici ve svém sboru po dvou letech špatného zacházení.

„Tvrdí, že kazatel podkopával její schopnosti tím, že s ní mluvil jako s dítětem, a pravidelně na poslední chvíli prováděl změny v akcích, u kterých strávila týdny jejich organizováním.“

V tomto sboru byla Amanda nejmladším členem týmu duchovní služby. Pracovala se dvěma muži, včetně hlavního kazatele. Amanda na prvních pár měsíců své práce vzpomíná ráda, ale pak si všimla změny ve způsobu, jakým se k ní starší kazatel choval.

Tvrdí, že podkopával její schopnosti tím, že s ní mluvil jako s dítětem, a pravidelně na poslední chvíli prováděl změny v akcích, u kterých strávila týdny jejich organizováním.

Amanda se také snažila zvládnout povinnosti přípravy na bohoslužbu a práci se všemi sborovými sdělovacími prostředky. Často byla nucena pracovat až do 23:30 v sobotu večer, protože starší kazatel jí do té doby neposílal snímky a podklady ke kázání. Navzdory rozsáhlé práci, kterou odvedla, se jí za její chyby dostalo pouze kritiky.

Není jeho úkolem, aby se cítila šťastná

Podle Amandy, když vyjádřila své pocity sklíčenosti, starší kazatel poznamenal, že není jeho úkolem, aby se cítila šťastnou – spíše je prý jeho úkolem tlačit na ni a učit ji těžké lekce, které by ji zlepšily. Pouze zlepšením svého pracovního výkonu by si prý zasloužila uspokojení z dobře vykonané práce. Naznačil, že pokud nebude moci přijmout jeho neustálou kritiku, nebude pro svou pozici vhodná.

Amanda popsala jeho obzvláště ponižující praktiku prohlížení záznamů bohoslužeb. Společně se dívat na nahrávky a přitom jí poukazovat na všechny věci, o kterých si myslel, že udělala špatně.

„Jen jsem tam seděla a nevěděla, co mám dělat,“ řekla. „Dělal si ze mě legraci a vyprávěl o mně vtipy zbytku našeho týmu.“ Protože byl hlavou sboru, neměla jsem možnost sbor o těchto záležitostech informovat.

Svěřila jsem se některým přátelům ze sboru, ale řekli, že nikdy nebyli svědky jeho nepřátelského jednání. Pak se mě ptali na mé vlastní chování. Cítila jsem se opravdu osamělá.“

Amanda řekla, že existují období, kdy se k ní choval dobře, a pak se jeho nálada změnila. Některé dny byl přátelský a jindy byla kvůli jeho impozantnímu vystupování a blahosklonnému přístupu nervózní.

Během jednoho hodnocení se starším kazatelem Amanda souhlasila s tím, že se jejich pracovní vztah zlepšil, jakmile začal poskytovat více pochvaly a povzbuzení. Cítila se optimisticky ohledně své

budoucnosti ve sboru, dokud jí neřekl, že by neměla očekávat, že jeho laskavé chování vydrží. Řekl, že by se měla připravit na to, že se věci vrátí do stavu, v jakém byly předtím.

„Ohledně své budoucnosti ve sboru se cítila optimisticky, dokud jí neřekl, že by neměla očekávat, že jeho laskavé chování vydrží.“

Amanda si už začala hledat jiné zaměstnání, kde by měla větší podporu své služby. Doufala, že najde místo, kde by mohla pokračovat ve vedení bohoslužeb, i kdyby to znamenalo změnit denominaci nebo opustit stát. Ale po tomto znepokojivém rozhovoru se svým kazatelem začala hledat jakoukoli práci, která by ji dostala z toxického prostředí, ve kterém uvízla.

Bod zlomu

Po jednom vážném incidentu Amanda dosáhla bodu zlomu a rezignovala. V pondělí po svých 24. narozeninách šla jako obvykle do práce. Když starší kazatel dorazil do sborové kanceláře, byl zjevně naštvaný.

Ulomila se klika u jedněch kancelářských dveří a on ji kopl přes celou místnost. Křičel na správce sboru, aby to buď opravil, nebo aby to opravil někdo jiný.

Po tomto výbuchu křičel na Amandu, aby se s ním setkala v jeho kanceláři. Začal ji vyslyšet, zda v den svých narozenin nepožila alkohol. Amanda ho informovala, že šla ven a vypila pár sklenic vína s přítelem ze sboru, který také sloužil v týmu uctívání. O tuto informaci se podělila s dalším přítelem ze sboru, který mu poté oznámil její jednání.

„Navzdory tlaku, který na ni vyvíjeli, odmítla přiznat jakékoli provinění.“

Starší kazatel obvinil Amandu z opíjení, což opakovaně popírala. Na druhý den uspořádal schůzku mezi ní a dvěma členy personálního výboru sboru. Navzdory tlaku, který na ni vyvíjeli, odmítla přiznat jakékoli provinění. Starší kazatel jí pohrozil, že ji dá podmíněčnou výpověď, ale ona přinesla na schůzku svou smlouvu, aby dokázala, že neporušila žádná pravidla ani očekávání.

On i personální výbor pak argumentovali tím, že jako křesťanka by to měla vědět lépe. Připomněli jí Matouše 18:6, který učí, že by pro ni bylo lepší, kdyby byla svržena do moře s mlýnským kamenem uvázaným kolem krku, než aby byla kamenem úrazu pro někoho jiného.

Naprosto bezdůvodně ji přiměli prozradit návyky pití alkoholu členů její rodiny. Na konci rozhovoru se zeptali, zda potřebuje, aby ji vzali na setkání anonymních alkoholiků.

„Bez absolutně žádného podkladu pro to, že to udělala, ji pak přiměli prozradit návyky pití alkoholu členů její rodiny.“

Další den Amanda odjela domů navštívit svou rodinu v jiném městě. Psychicky se zhroutila a

přiznala, že už tuto práci nemůže udržet. Rodiče s jejím rozhodnutím souhlasili a nabídli jí, že ji podpoří, aby se přestěhovala a našla si jinou práci.

Během této doby měla Amanda problémy se spánkem a prodělala řadu záchvatů úzkosti. Návrat do sboru, aby odevzdala svůj rezignační dopis, si vybral obrovskou daň na jejím celkovém zdraví a pohodě.

Amanda jako důvod rezignace uvedla špatné zacházení ze strany vrchního kazatele a personálního výboru. Požádala, aby mohla poslední dva týdny pracovat z domova. Tato žádost byla zamítnuta.

Starší kazatel ji požádal, aby si jejich konflikt nechala pro sebe, a oznámil sboru, že odchází, protože ji Bůh volá jinam. Minimalizoval jakoukoli újmu, kterou jí způsobil, složil jí řadu komplimentů a napsal jí zářivý doporučující dopis.

Bez návratu do služby

Amanda se nyní usadila ve svém rodném městě a svou novou práci miluje. Návrat do služby v blízké budoucnosti nevidí.

„Nemám v úmyslu znovu pracovat v církvi,“ řekla. „Právě teď jsem v období léčení. A součástí mého léčení je sdílení mého příběhu. To, co jsem zažila, bylo traumatizující. Připadá mi to, jako bych utekla ze špatného vztahu. Chci, aby každá žena, která se ocitne v podobné situaci, věděla, že v tom není sama.“

„Chci, aby každá žena, která se ocitne v podobné situaci, věděla, že v tom není sama.“

Když se Amanda se mnou podělila o svůj příběh, pocítila jsem nesmírný hněv a smutek. Špatné zacházení na pracovišti, zejména vůči ženám, je až příliš běžné. Ale teologické ospravedlnění, které křesťanští muži používají na obranu svého zneužití autority, jen umocňuje mou frustraci.

Šokuje mě jejich drzost a nedostatek výčitek svědomí, že přerušují Boží dílo ve svědectví žen, jako je Amanda, a skrze ni.

Starší kazatel jejího sboru neviděl Amandu jako ženu dobře vybavenou pro vedení sboru. Nechtěl ji podporovat v jejím povolání ve prospěch Božího království. Viděl mladou a nezkušenou ženu, kterou mohl šikanovat, aby mu vyhověla. Viděl někoho, jehož dary a pracovní morálku mohl využít.

Amanda nebyla první a není ani poslední, ke komu se bude takto chovat.

Amanda není slabá proto, že opustila službu. Je silná v tom, že odmítla nechat člověka s urážlivou teologií a v pozici moci ohrožovat její osobnost.

Tím, že upřednostňuje své vlastní léčení a blaho, jí pomáhá, že může i nadále sdílet Boží lásku s ostatními, i když není zaměstnána v církevním prostředí.

„Amanda není slabá proto, že opustila službu.“

Světlo nebude zhasnuto

Viděla jsem Amandu vést bohoslužbu. Slyšela jsem její krásný hlas, jak vítá ostatní do společenství s Bohem a mezi sebou navzájem. Světlo v její duši tak snadno nezhasne. A ať už stojí na stupínku nebo sedí naproti svému příteli, toto světlo nikdy nepřestane prosvítat.

Je lákavé slyšet Amandin příběh nebo si přečíst zprávu „Stav žen v životě baptistů“ a poddat se hněvu a beznaději. Ty z nás, které vstupují do služby nebo se do ní vracejí, mohou mít pocit strachu. Když se sama připravuji na práci ve službě, zvažuji ponaučení, které jsem si odnesla z příběhů, jako je ten její.

Naučila jsem se, že v případě konfliktu bych měla zdokumentovat každý případ písemné komunikace nebo chování, kterého jsem svědkem. Uvažovala jsem o vytvoření záložního plánu pro případ, že by mi práce ve službě nevyšla.

Přemýšlela jsem o důležitosti terapie a nezbytnosti podpůrných systémů mimo sbor. Snažila jsem se určit červené vlaječky pro hranice, které jsem ochotna přijmout a překousnout v pracovním prostředí, na rozdíl od osobních a profesních hranic, které, pokud budou překročeny, povedou k mé vlastní rezignaci.

Příprava na obtížnou cestu, která nás čeká, je poněkud odrazující, ale při přípravě na tyto překážky se také připravuji na slibnou budoucnost, ve které ženy ve vedoucích pozicích znají svou hodnotu a nebojí se samy za sebe hájit. Nenecháme ty, kteří přerušují naše povolání, aby měli poslední slovo.

Zpráva „Stav žen v životě baptistů“ obsahuje [doplňkové zdroje](#), které mohou sbory využít, když zvažují způsoby, jak posílit postavení žen ve službě do budoucna. Možná lidé poznají způsoby, jak se jejich vlastní sbory spokojily s ubližováním ženám. Možná se naučí vést své vůdce k odpovědnosti.

Doufám, že každý, kdo dočetl až sem, se ke mně přidá a vyjádří vděčnost Amandě za sdílení jejího příběhu.

„Otevírá ústa moudrostí a na jazyku má nauku o laskavosti“ - Přísloví 31:26.

Výborně, statečná ženo. Jdeme ven na sklenku vína.

MADISON BOBOLTZ

[Baptist News Global](#)

Madison Boboltz

Madison Boboltz

Madison Boboltz vystudovala Hardin-Simmons University v Abilene v Texasu. Tam studovala náboženství na Logsdon School of Theology. V současné době Madison navštěvuje seminář na teologické fakultě Bostonské univerzity a je certifikovanou kandidátkou na ordinovanou službu v United Methodist Church. Plánuje se vrátit do centrálního Texasu na ordinaci a začít svou službu jako kazatelka.

-van-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)